

דף ט.

עין משפט א. חו"מ סימן רעא פעיף א
עין בסעיף הקודם

עין משפט ב.ג. חו"מ סימן רעא פעיף ג
עין לעיל דף ח: עין משפט ד

עין משפט ד.ה. חו"מ סימן רפט פעיף ה

ה. טלית שמונחת חציה על גבי עמוד שגבוה ג' טפחים מהקרקע וחציה השני מונח ע"ג קרקע, ובא אחד והגביה ראשה שע"ג הקרקע וניתק ראש השני מעל העמוד ונפלה על גבי קרקע בעוד מחציתה בידו שהגביה קנה כולה ט כיון שראש השני היה מוגבה מכוחו ג' טפחים. אבל אם לא היה בידו ראשה שהגביה מע"ג קרקע בעוד שהטלית באויר, לא קנה כלל כיון שעתה כולה בארץ. וה"ה אם ראשה האחד בידו ולא ניתקה מעל העמוד מראשה השני אף שבידו לנתקה לא קנה.

ו. טלית המונחת על גבי דף והכה בדף ועלתה מכוחו ג' טפחים י קנאה, אבל אם לא עלתה כ מכח הכאתו אלא נפלה לארץ אפי' שהדף גבוה ג' טפחים לא קנה.

עין משפט ו.ז. חו"מ סימן קצז פעיף ה
עין לעיל דף ח: עין משפט ד

ט. שם בגמ' ט' ע"א ותוס' שם ד"ה הואיל.

י. הרא"ש שם בפסקיו, וכ"כ התוס' מעובדא דלוי בר סימון, בחולין קמ"א ע"ב, ומה שצריך שהוגבה ג' טפחים מעל הדף איירי בנפלה אח"כ לקרקעית הדף וע"כ צריך הגבהה ג' טפחים מקרקעית הדף אבל ה"ה אם הוגבהה רק טפח מעל הדף ונפלה אח"כ על הארץ ודאי שקנה שעכ"פ עלה מכוחו והיה ג' טפחים מהארץ למקום שסופו ליפול שם וקנהו. סמ"ע ס"ק ז'.

כ. היינו אפי' טפח וכנ"ל בסמ"ע ס"ק ז'.

דף ט:

עין משפט א.

ח"מ סימן קצז פעיף ה

עין לעיל דף ח: עין משפט ד

עין משפט ב.

ח"מ סימן קצז פעיף ו

ו. האומר לחבירו משוך ותקנה או חזק ותקנה והלך ומשך או החזיק לא קנה, שמשמע תקנה להבא ועדיין לא הקנה לו^ל. וה"ה באומר לחבירו משוך חפץ זה לקנותו^מ לא קנה אלא צ"ל לו משוך וקני או חזק וקני.

עין משפט ג.

ח"מ סימן רב פעיף יד

יד. יג. אמר לו המוכר משוך בהמה זו וקנה כלים שעליה, הואיל ולא הקנה לו גוף הבהמה אפי' שמשכה והיא כפותה לא קנה^ז הכלים שעליה.

ח"מ סימן רב פעיף יז

יג. יב. המקנה בהמה וכלים שעליה כאחד אע"פ שמשך הבהמה לא קנה הכלים^ח עד שיגביה הבהמה עם הכלים, ואם דרכם להגביה הבהמה צריך שימשוך הכלים משום שהבהמה חצר מהלכת היא ואין מה שעליה

ל. רמב"ם פ"ב משכנים הלכה ח'. ולמד זה ממציעא ט' ע"ב במשוך בהמה זו לקנות כלים שעליה מהו, והגמ' מקשה לקנות מי אמר לו קני, ותירצה אלא באמר לו וקני כלים שעליה, ע"ש. באר הגולה אות מ'.

מ. ואם אמר לו לקנותו עתה. כתב הט"ז דלדעת המחבר מהני אבל לדעת הטור לא מהני, שהטור כתב טעם אחר בדלא מהני לקנותו שפירש משוך חפץ זה לקנותו אבל אני איני מקנה לך ולפ"ז גם באמר לו לקנותו עתה לא מהני.

נ. כיון שהבהמה אינה חצירו של הלוקח, וע"י המשיכה לא קנה דהכלי בגרירה ואפי' שהיא כפותה הולכין אחר הרוב שאינן כפותות, משא"כ במשך קופה לקנות כלים שבתוכה דקנה שמשכתן שוה. סמ"ע ס"ק כ"ח.

ס. בעיא דלא איפשטא בגמ' ב"מ ט' ע"ב אם מהני משיכת הבהמה כיון שדרכה בהליכה, לכלים שדרכן בגרירה. סמ"ע ס"ק כ"ה. ורמב"ם פ"ג ממכירה הלכה י"ג. ותפיסתו לא מהני מספק. אבל הר"ן שם סובר דתפיסתו מהני כיון שמשך ברשות הבעלים הוי תפיסה ברשות ולא דומה לסעיף ג' בהג"ה. ש"ך ס"ק ט'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

קנוי לבעליה, וע"כ אם היתה כפותה **ע** קנה גם הכלים שעליה ע"י המשיכה.

וי"א שבמציאה **פ** אם אמר אני מושך בהמה זו לקנותה יחד עם הכלים שעליה קנאם אפי' אינה כפותה.

עין משפט ד.ה.ו. **אה"ע סימן קלט סעיף טז**

יח. נתן ליד עבדה אם ניעור ומשמרתו וכפות מגורשת. וי"א דבעינן גם ישן, דכפות שלא יהיה חצר מהלכת, וישן כדי שיהיה משתמר לדעתה **ז**.

עין משפט ז. **ח"מ סימן רעג סעיף טו**

יד. דגים שקפצו לספינה קנאם בעל הספינה שזו כחצר המשתמרת היא, ואינה חצר מהלכת **ק** שהמים הם שמוליכים אותה ואינה הולכת מחמת עצמה.

עין משפט ז. **אה"ע סימן קלט סעיף י**

י. היתה עומדת בחצירו וזרק לה הגט אינה מגורשת, עד שיבוא הגט לידה או לחיקה או לכלי שאין הבעל מקפיד על מקומו, כגון היתה יושבת על מטתה בתוך חצירו והיתה המיטה גבוהה י' טפחים שחלקה

ע. ולא צריך שתהיה גם ישנה כמו בעבד, כיון שאין לה דעת. סמ"ע ס"ק כ"ו.

פ. כיון שהיא בעיא דלא איפשטא, במציאה כיון שאין לה מרא קמא קנאה המושך מספק, וע"כ אם תפסו אחר ממנו מוציאין מידו, משא"כ במקח וממכר שהמוכר הוא מרא קמא. סמ"ע ס"ק כ"ז.

צ. משום דבכלי חרס היניקה גם דרך החרס. סמ"ע ס"ק כ"ד. וזו דעת רש"י בגיטין ז' ע"ב ד"ה עפר וד"ה עציץ.

ק. רמב"ם פ"א מזכיה הלכה ה' ממציעא ט' ע"ב וכדא"ל רבא שם. וחצר מהלכת אינה קונה כמבואר בסי' ר"ב סעיף י"ג. סמ"ע ס"ק כ"ג. ולפ"ז היום שיש מנועים שגורמים לספינה ללכת ואף במהירות ולא רק המים מוליכים אותה א"כ הוי בזמנינו ככה"ג חצר מהלכת ואינו קונה בעל הספינה וצ"ע.

רשות לעצמה ר', ואין הבעל מקפיד על מקום כרעי המיטה מגורשת גם בנתן לה על מטתה.

ח"מ סימן רמט פ"ה ו

עין משפט ט.

ז. היה רוכב ע"ג בהמה וראה המציאה ואמר לחבירו זכה לי בה, כיון שהגביה לו קנה הרוכב ואפי' שלא הגיע לידו ש.

הגה: ואין המגביה נאמן ה' לומר שהגביה לעצמו אפי' בעודה בידו.

ח. אמר לו תנה לי א' ונטלה ואמר אני זכיתי בה זכה בה הנוטל, ואם אחר שנתנה לרוכב אמר אני זכיתי בה תחלה לא אמר כלום.

הגה: ראובן שאמר לשמעון קנה לנו ביחד סחורה פלונית והלך שמעון וקנה ואח"כ אמר שקנאה לעצמו, י"א שצריך לחלוק עם ראובן כדין המגביה מציאה לחבירו, וי"א שאם לא היו לראובן מעות זכה שמעון במה

ר. ואם לא היתה גבוה עשרה טפחים הרי זו ספק מגורשת, ותלי בדין כליו של לוקח ברשות מוכר אי קנה דבעיא דלא איפשיטא היא בגמ' בבבא פ"ה ע"ב.

ש. ממימרא דר' חייא בר אבא שם י' ע"א. וכתב ה"ה בפ"ז מגזילה הלכה ב' הטעם דכיון שאמר זכה לי וזה שתק הרי זה מגביה מציאה עבור חבירו שקנה חבירו. והיינו שהגביה המציאה בסתם אחרי שאמר לו זכה לי ולא אמר בפירוש בשעת ההגבהה או קודם לכך שזה עבורי אני מגביה אותה. ובמגביה מעצמו מבלי שחבירו אמר לו זכה לי צריך לומר בשעת ההגבהה אני מגביה לחבירי שאז אינו יכול לחזור בו ולא במגביה בסתם. סמ"ע ס"ק ח'. והש"ך בס"ק ג' כתב דא"צ לומר בשעת ההגבהה אני מגביה עבור חבירי, ודלא כסמ"ע.

ת. זהו החילוק בין א"ל חבירו זכה לי ובין המגביה מעצמו לצורך חבירו, דבמגביה מעצמו סתם לצורך חבירו אפי' שאמר אחר שהגביהו שלצורך חבירו הגביהו, נאמן אח"כ לחזור ולומר משטה הייתי כך או שלא להשביע עצמי אמרתי כן. סמ"ע ס"ק ט'.

א. ממשנה שם דף ט' ע"ב, וכתב ה"ה שם כיון שלא נעשה שלוחו לזכות בו בהגבהתו אלא רק ליתנה לו. וכך פירש רש"י בדף י' ע"א ד"ה ואם תאמר. ולשון הטור אם אמר תנה לי ונטלה ואמר אני זכיתי בה תחילה קנה, בין אם אמר זכיתי בה תחילה לצורכי בין אם אמר הגבהתי תחילה לצורכך אבל עתה אני רוצה לזכות בה, והש"ך בס"ק ה' כתב דדברי הטור ברורים.

שקנה ^ב, ואם נתרצה לקנות לשניהם ^א הוי כאילו זכה לשניהם.

ב. מרדכי בשם הראב"ה דאז לא דמי למציאה, ששם היה יכול לירד מן החמור ולזכות בו אבל כאן צריך מעות לקנות.

ג. ובסי' קפ"ג סעיף ד' כתב הרמ"א דאפי' נתרצה מתחילה בפירוש יכול לחזור בו ואינו אלא רמאי, י"ל ששם חוזר בו בפני עדים קודם שקנאו אבל אחר שקנאו אינו נאמן לומר שלעצמו קנאו כדין המגביה מציאה לחבירו. באר הגולה אות ע'. וסמ"ע ס"ק י"ג.